

3. Trine Andersen: I krybsporet¹

Novellen er fra novellesamlingen "Fimbulsommer" fra 2009, som handler om de skræmmende konsekvenser af klimaforandringer.

1 Vi binder rebet fast til en af tremmerne i broens rækværk.

Det er Oskar der strammer knuden.

»Den er ok,« siger han og rykker prøvende i tovet.

Jeg nikker og smider rebet igennem. Så klatrer jeg op på gelænderet² og sidder lidt før jeg
5 forsigtigt lader mig glide ned på ydersiden. Der er ikke meget kant at stå på herude, og jeg er ikke sikker på hvor dybt faldet er under mig. Dybt nok til at man brækker benene hvis det går galt.

Men jeg har allerede gjort det hundrede gange og er ikke bange. Jeg griber fat om rebet og firer³ mig ned.

10 Engang kørte her biler.

Det er mærkeligt at tænke på hvordan vi altid kunne høre lyden, både hjemme og når vi var udenfor i skolen. Dengang syntes jeg at det lød lidt ligesom havet. Sådan som havet lød når vi var i sommerhus om sommeren, og bølgerne slog ind over stranden.

Jeg lå om aftenen på mit værelse og lyttede til bilerne der blev ved med at køre på den anden
15 side af volden, selv sent om aftenen, selv om natten. Til sidst var jeg så vant til støjen at jeg ikke lagde mærke til den. Nogle gange blev jeg nødt til at koncentrere mig for at kunne høre om den var der eller ej.

Indtil den pludselig holdt op.

Så var det som om stilheden larmede.

20 Jeg spurter hen ad vejen i samme øjeblik jeg er nede ad rebet. Asfalten er stadig fri og glat og næsten blød, det er kun i rabatten at græsser og slyngplanter har vokset sig høje og dækker autoværnet⁴. Oskar er lige bag mig, gummisålerne rammer kørebanen med en tør svuppen⁵. Som sædvanlig tager det ham ikke lang tid at overhale mig, men jeg er ligeglad.

Det her er den bedste tid på dagen overhovedet. At give slip på rebet og sætte i løb. Oskar
25 pisker forbi mig.

»Du er for langsom,« siger han og dasker mig i ryggen i det samme. Jeg griner og er lige ved

1. krybsporet: særlig vognbane for langsomtkørende køretøjer, typisk på en motorvej.

2. gelænderet: en stang, der sidder langs broen for at sikre, at man ikke falder ud over kanten.

3. firer: sænker ned ved hjælp af et tov.

4. autoværnet: solid afskærmning, f.eks. i form af betonblokke eller lavt hegn af jern, langs en vejstrækning, som skal forhindre at biler kører af vejbanen ved uheld.

5. svuppen: lyd, f.eks. om vand, der skvulper ind og ud af fodtøj.

at få overbalance, men når at rette op. Når man løber, er man af en eller anden grund sikker på at det nok skal gå. Det er som om man kan standse tiden ved at bevæge sig hurtigt fremad. Hvis man bare sætter fødderne i jorden, så er det kun løbet der betyder noget: vinden i ørerne, 30 åndedraget der buldrer i lungerne, den øde vej der breder sig ud for blikket.

I idræt hadede jeg det. Dengang Tengberg tvang os rundt om fodboldbanen fire gange uden pause og pustede i fløjten for at holde os i gang. Dengang prøvede jeg at finde på undskyldninger. Han skulle bare se mig nu, hvordan jeg flyver. Men jeg ved ikke hvor Tengberg er henne. Han var ellers en af de sidste lærere som blev ved at møde op.

35 På et tidspunkt bliver vi alligevel nødt til at standse. Oskar trimler⁶ omkuld i græsset i midterrabbatten⁷, jeg snubler ind ved siden af ham og dejser om⁸. Vi ligger ved siden af hinanden og kigger op i den blå himmel, og man kunne tro at det her var en helt almindelig dag, tænker jeg, en sommerferiedag. Morgensolen skinner. Oskar putter et græsstrå i munden og ligger og tygger på det, hans arm som et øjeblik skygger for solen, er underligt tynd. Så husker 40 jeg at det er en helt almindelig dag. I vores nye liv.

Nogle gange har jeg det, som om alt det der skete før, bare er noget jeg har drømt. Det er det måske også. Måske var det bare en åndssvag drøm med lys fra computeren og fjernsynet og min Nintendo Wii og lyd i både iPod'en og mobilen. Jeg kan ikke engang huske min ringetone mere. Jeg havde telefonen med alle vegne, men jeg har glemt hvordan den lød.

45 »Skal vi komme i gang?« siger Oskar. »Du kan starte derude, og så tager jeg det her, og så kan vi tage den anden side på hjemvejen.«

Jeg nikker og sætter mig op på hug. Så går jeg over kørebanen med min boks i hånden. Det er ikke kun græshopper jeg tager, det er alt muligt; regnorme, mælkebøtterødder, biller. Problemet er at vi allerede har været her mange gange, og vi er ikke de eneste, heller.

50 Henne under broen kan jeg se nogle andre komme gående. Jeg tror Julie er imellem dem, for jeg kan kende hendes måde at bevæge sig på selvom solen flimrer⁹ over asfalten imellem os. Et øjeblik er jeg tæt på at løfte armen til hilsen.

»Skidt med det,« siger Oskar. Måske har han også set hende. »Skidt med det,« som om han forstår hvordan det suger i maven på mig. Engang var vi altid sammen, men nu er der alt for 55 langt over til hendes vej. Jeg tror de har deres egne vagter. Ligesom vi har, min far er en af dem. De holder øje med køkkenhaverne som vi har gravet ud hvor der før var legeplads.

Men vi får ikke noget ud af dem i år, siger min mor, fordi vi kom for sent i gang.

»Og hvem ved med næste år?«

6. trimler: *triller*.

7. midterrabbatten: *stribet græs, evt. med bevoksning eller autoværn, som adskiller to modsatrettede kørebaner, f.eks. på en motorvej.*

8. dejser om: *falder træet om.*

9. flimrer: *lyser på en sitrende og urolig måde.*

Engang var vi alle sammen så tæt på hinanden, og nu er vi så langt fra. Jeg kunne sagtens
60 cykle over til Julies hus. Eller gå. Det tager fem minutter at gå derover, men det er ikke længere
muligt at krydse vejen på den anden side af skolen. Jeg ved ikke hvorfor.

»Vi er nødt til at kæmpe for os selv,« siger min far. »Vi kan ikke gøre det for alle.«

I begyndelsen var vi alle sammen sikre på at alting ville blive som før. Alting ville gå i orden,
og så ville det hele blive som det havde været. Da strømmen slukkede, troede vi ikke på det. Da
65 centeret lukkede, troede vi ikke på det. Da de sidste biler kørte, var vi i tvivl. Det var i foråret,
og nu er sommeren snart slut.

I lang tid blev jeg ved at have telefonen på mig selv om den ikke gav en lyd fra sig. Men en
dag tog min far den med til København, sammen med alle de andre ting, computeren og fjern-
synet. Jeg tror han solgte dem i små dele fordi nogle mennesker åbenbart kan bruge noget af
70 det der er inden i de ting. Jeg ved ikke hvad de bruger det til.

Han fik salt til gengæld, til at begynde med var der også noget sukker, og min mor prøvede
at riste nogle af rødderne i det. Det hjalp en lille smule. Vi har stadig en radio. Han siger det
kan være der kommer en meddelelse en dag, og det er derfor han gemmer batterier til den.
Men hvordan vil han finde ud af hvornår den kommer, og de skal sættes i? Nu tager han ikke
75 ind til byen mere. Man kan godt gå derind, men det varer det meste af en dag.

Der er ingen mælkebøtter i sigte i grøftekanten. Vi må længere væk.

Efter den tredje motorvejsbro er der hul i hegnet.

Man kan ikke se det fra vejen fordi det er gemt under nogle buske der står og hælder ud
over nettet. Vi kravler kun derind når der ikke er nogen der ser os. I dag må vi sidde stille
80 længe under bladhanget¹⁰ og vente på at Julies gruppe bevæger sig forbi ude på asfalten.

Herfra er der ikke noget at tage fejl af, det ér hende. Jeg ligger i græsset med min ene hånd
knuget om trådnettet og kigger ud på hende. Jeg ville så gerne tale med hende. Hun har fået
langt hår, T-shirten hænger mærkeligt og sjasker, og solen gør hendes ansigt blankt og skarpt.
Alligevel kan jeg sagtens kende hende. Oskar lægger en hånd over min mund idet hun
85 raslende går forbi os i det høje græs. Hun er så tæt på at jeg kunne række ud og røre ved
hendes fod.

Oskar siger at frugttræerne på den anden side af volden ikke tilhører nogen.

»De tilhører kommunen,« hvisker han ind i mit øre, »og det er det samme som ingen.« Jeg
ryster hånden af mig:

90 »Eller alle.«

»Men der er ingen grund til at fortælle nogen om dem.«

Julies ben står lige udenfor i græsset, jeg kan se hvor tynd hun er blevet. Knæskallerne
springer mærkeligt frem af huden. Mine øjne brænder så meget at jeg er nødt til at kigge væk.

10. bladhanget: løv (blade), der hænger ned fra et træ eller en busk.

»Vil du ikke gerne have dem med hjem til mor?« bliver han ved og taler om mirabellerne¹¹.

95 »Vil du ikke?«

Jorden under buskene lugter råddent. Så nikker jeg.

Først da han er sikker på at Julie er ude af syne, maver vi os op ad volden skjult under krattet. Hele sommeren har vi mærket på frugterne som er mirabeller af en art. Jeg håber det er den gode, søde slags, men selv hvis det ikke er, glæder jeg mig.

100 I dag er de blødere og har også fået farve, og nu kan det ikke vare længe før de er modne. Jeg kan allerede forestille mig smagen eksplodere på tungen, og jeg kan også forestille mig hvad min mor vil sige når hun ser os komme hjem med dem, for hun er hele tiden så bange for vinteren. Vi har endnu ikke haft en vinter i vores nye liv.

Men måske kan man tørre dem og gemme dem på en eller anden måde, og måske bliver
105 hun så glad.

Det er hende der rusker os vågne om morgenen. Hun ser selv ud som om hun ikke har sovet. Hun ser ud som en der har glemt hvordan man sover, som om det var endnu en af de ting der forsvandt og ikke kom tilbage.

»Find nogle flere græshopper,« siger min mor og rækker os plasticboksene. Det er vores mad-
110 kasser, dem vi brugte dengang vi gik i skole.

»Så ser vi hvem der får flest. Kunne det ikke være sjovt?«

Jeg ved godt det ikke er en konkurrence. Det er bare noget vi leger. Det er noget vi lader som om. Jeg er ligeglad med hvem der får flest, om det bliver mig eller Oskar. Jeg håber vi begge to får rigtig mange. Græshopper smager ok.

115 Første gang jeg spiste dem, græd jeg. Da skreg jeg til min mor at hun skulle skaffe noget andet. Og at det var hendes skyld.

»Det er din skyld! Det er diiiin skyyyyyld!« hylede jeg som en dum unge. Men jeg ved ikke hvis skyld det er, det er der ingen der kan svare på. Lige nu er det også ligegyldigt. Verden er som den er.

11. mirabellerne: små, gule frugter, der ligner blommer.